

ခမ်းနားသောကြောင့်မူ

ရုပ်ရှင်ခံစားမှုစာစုများ

ဗျူနီယို

ရုပ်ရှင်ခံစားမှုစာစု
ခမ်းနားသော ကြေကွဲမှာ
ဘယ်လို ဖြစ်လာ ...

နွယ်နီ၊ မဟေသီ၊ Faces၊ ရတီ မဂ္ဂဇင်းများ ဂျူနီယိုအမည်နဲ့ ရေးခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ခံစားမှုတွေကို စာအုပ် လုပ်ချင်နေခဲ့တယ်။ ကွန်ပျူတာထဲ စာဖိုင် ပြန်ရှာမရ၊ မဂ္ဂဇင်း နှစ်၊ လ အလိုက် ပြန်ရှာဖို့ မလွယ်တော့လို့ ခြောက်ပုဒ်၊ ခုနစ်ပုဒ်လောက်တော့ ပျောက်ဆုံးနေပါတယ်။ ဒါတွေအကုန် စာအုပ် လုပ်မယ်လို့ ယတိပြတ် မပြောနိုင်ပေမဲ့ အကုန်ပဲ လုပ်ချင်မိတယ်။ စိတ်ဝိညာဉ်တစ်ဆုံး နှစ်မြှုပ်ခံစား တွေးဆရေးသားခဲ့တာတွေမို့ ခုနေခါ ပြန်ဖတ်တဲ့ အခါ စာသား တစ်ကြောင်းချင်းစီကအစ ဒိုင်ယာလော့ခ်လေး တစ်ခုအဆုံး အားလုံး ပစ်ပယ်စရာ မရှိ၊ ကျွန်မ ရင်တစ်ပြင်လုံးကို ဆွဲဆုပ်ဖက်တွယ်ထားကြတယ်။

ရုပ်ရှင်တွေကို ရေးတဲ့ အခါ ဇာတ်ကားရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု၊ ဂုဏ်ရှိန်ပါဝါတွေ၊ မင်းသား မင်းသမီးတွေရဲ့ အံ့ဘနန်း သရုပ်ဆောင်မှုတွေနဲ့ သူတို့ ရဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်စောမှုတွေအကြောင်း၊ ဘယ်မင်းသမီးက ဘယ်မင်းသားနဲ့ ခြေပုန်းခုတ် တွဲကြ၊ ကွဲကြ စတဲ့ နောက်ကွယ်က လူမှုဇာတ်ရုပ်တွေအကြောင်း ဘာဆိုတာမှ ထည့်မရေးခဲ့ပါဘူး။

ဇာတ်ကား စတင် ကြည့်ရှုကတည်းက ကျွန်မ နှလုံးသားထဲ ထိုးဖောက်

ကံဝင်သွားတဲ့ ရှုမြင်ကွင်းတွေက စလို့ အလွတ်ရတဲ့ အထိ စွဲငြိသွားတဲ့ ဒို
င်ယာလော့ခ်တွေ၊ ကျွန်မအတွင်းသားထဲအထိ ထွင်းဖောက် လှမ့်ဝင်လာ
တဲ့ အတက်အကျ၊ အလူးအလိုမ့် စိတ်ရောင်စုံတွေ၊ အဆုံးသတ် စာတန်း
တွေ ထိုးသွားချိန်ထိ တငွေငွေ မျောလွင့် တိုးဝင် ချင်းနင်းလာနေဆဲ
နောက်ဆုံး လက်ကျန် တေးသွားကြားကနေ အုံကြွကွန့်မြူးလာတဲ့ ကျွန်
မရဲ့ စိတ်ခံစားမှု အစုစုတွေ...ဒါတွေကို အခြေတည်ကာ ပုံအောခံစား
ရေးဖွဲ့ခဲ့တာပါ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို ပြန်ဖြစ်သွားတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေလည်း ပါရဲ့
။

Title တွေ ပေးတဲ့ အခါမှာ လည်း မူလဇာတ်ကားရဲ့ အမည်ကို စကား
လုံးဖလှယ် ပြန်ဆိုတာမျိုး မလုပ်ပါဘူး။ အမြင့်ဆုံး ခံစားမှုကနေ ဘွားခ
နဲ တွန်းထိုးရုန်းကန် ခုန်ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးတွေကိုသာ သီကုံးပေးခဲ့
တာပါ။

အရေးအသားများ အစမှ အလယ် အဆုံးတိုင် ရုပ်ရှင်တွေကို အမှတ်
ရစေဖို့ ခြေရာဖွဖွ ချန်ထားပေးခဲ့မှာ ပါ။

စုမီအောင်

ခမ်းနားသော ကြေကွဲမှု

နည်းပညာစိန်ခေါ်မှု အသစ်များ ၏ အံ့ဘနန်း
စွမ်းဆောင်မှုတွေအကြောင်း ဖတ်ရ၊ ကြားရလေတိုင်း ကျွန်မ အံ့ဩတုန်
လှုပ်ရစမြဲ။ ဆရာနိုင်ဇော် ရေးသည့် ‘၂၁ ရာစု ဆေးပညာစိန်ခေါ်မှု အသစ်’
သို့မဟုတ် ‘ညင်သာစွာ ဇီဝိန်ခြွေခြင်း’ စာအုပ်ကို ဖတ်ခဲ့ရစဉ်က ကျွန်
မမှာ ထုံးစံအတိုင်း မှ င်တက်အံ့ဩရုံသက်သက်သာ။

ဒီနေ့မှာ တော့ အဲဒီ ‘ညင်သာစွာ ဇီဝိန်ခြွေခြင်း’ ကြောင့် ကျွန်မ
ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးပွယောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။ အသံတိတ် မေးခွန်း
တွေက ကျွန်မကို ချာချာလည်သွားအောင် မွှေ့ယမ်းရိတ်ပုတ်ခဲ့ကြပြီ။

အဆုံးစွန်ထိ ရောဂါကျွမ်းလောင်နှင့်ပြီးသား လူတစ်ယောက်မှာ သူ
ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သေဆုံးပိုင်ခွင့် ရှိပါသလား၊ အဲဒီလူ သူ့ကိုယ်သူ
သေဆုံးပစ်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည့်အခါ ဝင်ရောက် ကူ
ညီပေးခြင်းသည် လူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းဟု အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်ပါ
သလား။ ပြင်းထန်သည့် ဝေဒနာကို တရိရိတအိအိ လူးလိုမ့်ခံစားရင်း
နောက်ဆုံးထွက်သတ်ကို ဆိုးဝါးနာကျင်စွာ စောင့်ဆိုင်းမည့်အစား ညင်
သာစွာ ဇီဝိန်ခြွေပစ်လိုက်ဖို့ စောစီးစွာ ကြိုးစားသင့်ပါသလား စသည့်
မေးခွန်းများ စွာ။

ဒီမေးခွန်းများ ၏ အဖြေကို အယ်မာ ဆိုတဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသမီးလေး

တစ်ဦးက ကျွန်မအား ၁၀၃ မိနစ်ဆိုတဲ့ အချိန်လေးအတွင်းမှာ သိမ်မွေ့
လှပစွာ တွက်ထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ။

အယ်မာသည် ဝက်မွေးမြူခြင်းလုပ်ငန်းဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရင်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်
ကာ ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသည့်အမျိုးသမီးလေး ဖြစ်သည် ။
မိသားစုများ ပြိုကွဲဆုံးရှုံးခဲ့ရ၍ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကျိုးကြေခံစားရ
သော်လည်း စိတ်ဓာတ်မပျက်ပြားဘဲ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ ဘဝကို အန်
တုရှင်သန်နေခဲ့သည် ။ ကြွေးမြီမကင်း၍ လျှပ်စစ်မီး ဖြတ်တောက်ခံ
ထားရသော မြေကွက်လပ်တစ်ခုမှာ အယ်မာ တစ်ကိုယ်ရေနေထိုင်သည်
။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့် သစ်သားအိမ် တစ်လုံး၊ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ဘေးရန်အ

မျိုးမျိုးမှ ကာကွယ်ခြောက်လှန့်ရန် တူမီးပြောင်းရည် သေနတ်တစ်လက်
၊ အကောင်ပလောင်နှင့် ဝက်များ ၊ ဆိုင်ကယ်စုတ် တစ်စီးတို့ က အယ်
မာ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများ ဖြစ်သည် ။ ဒီပိုင်ဆိုင်မှုများ သာရှိသည့် အယ်မာ၏
ဘဝ ကျွတ်ကျွတ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ‘မက်စ်’ ဝင်ရောက်လာသည် ။
ဝင်လာပုံက မလှမပ။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ထိခိုက်ရှုနာ ဒဏ်ရာ တချို့ဖြင့် သတိလစ် မေ့မျောနေ
သည့် မက်စ်ကို ပိုးလိုပက်လက်လန်နေသည့် ဂျာကွာကားထဲမှ ခဲရာခဲ
ဆစ်ထုတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ အယ်မာ သယ်ယူခဲ့သည် ။ ဒဏ်ရာများကို
ဆေးထည့်ပေးသည် ။ နွေးထွေးသော အိပ်ရာမှာ အိပ်စေသည် ။ မက်စ်
စီးလာသည့်ကားကို မီးရှို့မပစ်ခင် ကားထဲမှ ငွေစက္ကူများ ထည့်ထားသ
ည့် ပလတ်စတစ်ဘူးတစ်ဘူး အယ်မာ ရခဲ့သည် ။ မမြင်ဖူးသည့်
ငွေကြေးပမာဏကို ရုတ်တရက် မြင်ရခိုက် ရိုးသားမှုက အယ်မာ့ကိုယ်
ထဲမှ လုပ်ခနဲ ခြေဖော့ ထွက်ပြေးသွားသည် ။ ဒီငွေတွေက အယ်မာ့အတွ
က် အိပ်မက်မျှော်စင် ဆောက်နိုင်သည် ။

မာက်စ်ကို ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပြုစုသည် သာမက မီးကျွမ်းနေသ
ည့် ကားဘော်ဒီမှ တစ်ဆင့် ခြေရာခံကာ စုံစမ်းရန် ရောက်ရှိလာသည့် ရဲ
များ လက်မှ လွတ်မြောက်စေရန်လည်း အယ်မာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
ပေးခဲ့သည် ။ နာလန်ထခါစ မက်စ်က အယ်မာ၏ ရှုပ်ထွေးနေသော အခ
န်းကို စေတနာဖြင့် ရှင်းလင်းပေးသည် ။ အရှုပ်အထွေး
အစုအပုံများကြား ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေထိုင်မှုနှင့် တစ်လျှောက်လုံး နေ
သားကျခဲ့သည့် အယ်မာက မက်စ်ကို ကျေးဇူးမတင်၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု
ကို နှစ်သက်ရကောင်းမှန်းပင် မသိရှာသည့် အရိုင်းမိန်းကလေး။ မက်စ်
က သူ့ငွေတွေ တွေ့မိသလား မေးတော့ အယ်မာက မသိဟု ငြင်းဆိုသည်
။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုကို သဘောကျသည့် လူယဉ်ကျေးလေးပီပီ မက်စ်က

အယ်မာ၏ အဝတ်များ ရှင်းပေးပြန်သည် ။ အဝတ်ပုံကြား တစ်နေရာမှ သူငွေတွေ ပြန်တွေ့ရတော့ မှာကပ်စိတ်ဆိုးသည် ။ အယ်မာကို ကျောခိုင်းကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည် ။

သူမအပေါ် စိတ်ပျက်သွားလေပြီ၊ အထင်သေးသွားလေပြီဟု ယူကျုံးမရ နောင်တများ စွာ အယ်မာ့ရင်မှာ မြိုက်လောင်သည် ။ သံယောဇဉ်တွယ်ငြိလေကာမှ သူမ၏ မိုက်မဲမှုကြောင်း မက်စံ အဝေးကြီးကို ထွက်သွားခဲ့ပြီဟု တွေးကာ အယ်မာ ဝမ်းနည်းသည် ။ သို့သော် မက်စံမများ အယ်မာနှင့် ခပ်ဝေးဝေးကိုပင် မသွားနိုင်ရှာတော့။ ရောဂါက ဖောက်လာသည် ။ ဝမ်းဗိုက်ဆီက ထိုးအောင့်သည် ။ အော့အန်သည် ။ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသည် ။ ဘယ်ကိုမှ မက်စံ မသွားနိုင်တော့ပါ။

သူ့အတွက် ပေးထားသည့် အိပ်ရာလေးထဲ နွမ်းရိပ်ပျော့ဖတ်စွာ ခွေလှုံနေသည့် မက်စံကို မြင်ရတော့ အယ်မာ့ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ။ မက်စံထံက ယူထားသည့် ငွေများ ဖြင့် တည်ဆောက်ရန် ကြံရွယ်ထားသည့် သူမ၏ အိပ်မက်မျှော်စင်ကို ဖြိုချပစ်လိုက်တော့သည် ။ သူမ၏ အနာဂတ်အတွက် ဒီငွေတွေက အရေးမကြီးတော့ပါ။ မက်စံကသာ သူမဘဝအတွက် အရေးကြီးနေပါပြီ။ ငွေစက္ကူများကို ပလတ်စတစ်ဘူးလေးနှင့် မက်စံအိပ်ရာမှာ ပြန်ထားပေးလိုက်သည် ။

သူ့ငွေစက္ကူဘူးလေးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရခဲ့သော်လည်း မက်စံမပျော်ရွှင်ပါ။ မက်စံကို ပြတင်းနောက်ကွယ်ကနေ မရဲတရဲ ခိုးကြည့်ရင်း သူမအပေါ် မက်စံက ဘယ်လို သဘောထားလေမလဲ အယ်မာ ရင်ထိတ်နေရသည် ။ မက်စံက အယ်မာ့အား သူ့အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ဟလိုက်သည် ။ ဒီငွေတွေကို သူလည်း ပဲ သူငယ်ချင်းဆီက ခိုးယူလုပြေးလာတာပါဟု ဝန်ခံရင်း နှစ်ယောက်သား ပေါ့ပါးစွာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်မောမိကြသ

ည် ။

မက်စ်ကို သူမ ဘယ်အချိန်က ချစ်မိသွားခဲ့ပါလိမ့်။ အယ်မာကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ပါ။ စဉ်းစားစမ်း၊ စဉ်းစားစမ်း။ မြင်မြင်ချင်းများ လား...။ အဝတ်ဗလာနှင့် မက်စ်၏ ဒဏ်ရာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆေးထည့်ပေးရတုန်းကလား။

ဒါမှ မဟုတ် နာလန်ထပြီးခါစ မက်စ်အတွက် အစားအစာ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးချိန်မှာ လား။ မဝတ်စဖူး ဂါဝန်လှလှလေး ထုတ်ဝတ်ကာ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ချက်ပြုတ်ခဲ့သည် ကို ပြန်တွေးကာ ရှက်သွေးဖြာချင်သေးသည် ။

ဒါမှ မဟုတ်ရင် ပန်ကရီယာကင်ဆာ ဝေဒနာကြောင့် မက်စ် တစ်ယောက်ဗိုက်ကို ဖိကာ အော့အန်လူးလှိမ့်ချိန်တွေမှာ လား။ အဲသည် ချိန်တုန်းက အယ်မာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဗျာများ လှုပ်ခတ်ခဲ့သည် ပဲ။

ဒါမှ မဟုတ်သေးရင် ငွေတွေ ယူထားမိသည် ကို သိသွားချိန် မက်စ် သူမအား စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကထွက်သွားချိန်မှာ လား။ မက်စ်ကို တိုးတိုးဖွဖွ ခေါ်မျှော်ကြည့်ရင်း အယ်မာ စိတ်အားငယ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရဖူးသည် ။ နောက်ဆုံး တစ်အိမ်လုံး တစ်ခြံဝင်းလုံး လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ထိန်ညှီးအောင် မက်စ်က သူ့ငွေတွေနှင့် လဲလှယ်အကြွေးဆပ်ပေးလိုက်ချိန်မှာ လား။ အိမ်ခြံဝင်းအနှံ့ ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် လင်းထိန်တောက်ပလာသည့် လျှပ်စစ်မီးများကို ဟိုဟိုသည် သည် မယုံနိုင်စွာ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားကြည့်ရင်း မီးပွင့်များ နှင့်အပြိုင် အယ်မာမျက်ဝန်းတွေ တောက်ပရွန်းလက်နေသည် ကို မက်စ် သဘောကျစွာ ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည် ။ အဲသည် အချိန်တုန်းကများ နှစ်ယောက်သား အပျော်စိတ်နှင့် အပြန်အလှန် ချစ်စိတ်ဝင်သွားခဲ့လေသလား။

အယ်မာ့သဘောကို ပြောပြရလျှင် ‘အချိန်နှင့်ဒီရေသည် လူကို မစောင့်’ ဆိုသည့် စကားကို အနည်းငယ် မွမ်းမံလိုက်ချင်ပါသည်။ ။ ‘အချိန်၊ ဒီရေနှင့် အချစ်သည် လူကို မစောင့်’။ ဟုတ်သည်။ ။ အချစ်သည် အယ်မာ့ကိုပင်မစောင့်ခဲ့ပါ။ အယ်မာက ချစ်မလို့ ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာ ပဲ အချစ်ဆိုသည့် အရာက သူ့အလိုအလျောက် ဘာကိုမှ မစောင့်ဘဲ အဆုံးစွန်ထိ ချစ်နှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီကော။

မက်စ်ကို ဘယ်တုန်းက ချစ်မိသွားပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေမိခြင်းဟာ ရူးနှမ်းမိုက်ခဲခြင်း သက်သက်ပါပဲ။ တစ်ကယ်တော့ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ချစ်သွားသလဲ ဆိုသည် က အရေးမကြီး။ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ချစ်နိုင်ခဲ့သလဲ ဆိုသည်ကသာ ဘဝမှာ အဆများစွာ အရေးကြီးလှကြောင်း အယ်မာကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားသည်။ ။ သို့သော် ထိုသို့ သဘောပေါက်ချိန်မှာ မက်စ် တစ်ယောက် အယ်မာ့အနားမှာ မရှိတော့ပါ။

‘ဆိုးသည် ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည် ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည် ဖြစ်စေ၊ နာမကျန်းသည် ဖြစ်စေ၊ ကျန်းမာသည် ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ သည် မိမိအကြင်ခင်ပွန်းအပေါ် သေခြင်းတရားက ခွဲခွာသည့် တိုင်အောင် စုံမက်စွာ ပေါင်းဖက်ကြပါမည်။ ယေရှု၏ နာမ၌ ... အာမင်’

သင်းအုပ်ဆရာကြီး၏ ရှေ့တွင် သစ္စာပြုတိုင်တည်လျက် မက်စ်နှင့်၊ အယ်မာတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ။ မက်စ် မျိုးနွယ်စုနာမည် မဆိုထားနှင့်၊ ကိုယ်ပိုင်နာမည် အပြည်အစုံကိုပင် အယ်မာ မသိပါ။ မက်စ်လည်း အတူတူပါပဲ။ အချစ်သည် မျိုးရိုး၊ ဂုဏ်ဒြပ်၊ အခြေအနေသိရန်၊ ရှိရန်

၊ ညှိရန်မလို။ အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်ရန် မလို။ ယခုနေ့ တစ်နေ့ကိုသာ ယုံကြည်သက်ဝင်လျက် ပေါင်းဖက်လိုက်ကြသည် ။

ပူဖောင်းဖြူလေးများ ချိတ်ဆွဲလျက် မင်္ဂလာမောင်နှံကို တင်ဆောင် လာသည့် လယ်ထွန်ကားကြီးက လမ်းတွေပေါ်မှာ တဝန်းဝန်း တခါခါ ဆူညံစွာ ဖြတ်မောင်းပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာနေသည် ။ အဖြူရောင်ဂါဝန်နှင့် မလှစဖူး အလှထူးနေသည့် သတို့ သမီးက ကားကို မောင်းပြီး သတို့ သားဖြစ်သူက သတို့ သမီးပုခုံးကို မှီလျက် လိုက်ပါလာသည့် မြင်ကွင်း က လမ်းဘေးဝဲယာ မြင်ရသူအပေါင်းကို အထူးအဆန်း ဖြစ်စေသည် ။ ဘယ်လို ဘယ်နှယ်။

‘ဘဝတစ်သက်မှာ ဒီနေ့ လုပ်ရပ်ထက် ပိုလို့ မှန်ကန်တာ မရှိတော့’ ဆိုသည့် သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်ပြတ်သားမှုက လှသော မျက်နှာမှာ အ ထင်းသား ပေါ်နေသည် ။

သတို့ သမီးဝတ်စုံ ဖရိုဖရဲနှင့် အယ်မာက မက်စ်ကို အရိုင်းမလေးပီပီ သန်မာစွာ (သို့သော်) ယုယစွာ ချီပွေခေါ်ဆောင်လာသည် ။ မက်စ် ဘယ် လောက်ခံစားနေရပြီကို အယ်မာသာလျှင် အသိဆုံး။ အယ်မာ၏ ခြေလှမ်းများက သစ်ပင်ရိပ်ရိပ်လေးရှိသည့် တောင်ကုန်းမို့မို့လေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဦးတည်နေသည် ။

ကောင်းစွာ ပြုစုမွေးမြူထားသည့် ဝက်များကို ဒီနေရာသို့ ချစ်ခင်စွာ ချောမြူခေါ်ဆောင် လာပြီး လိုအပ်သည့်အချိန်မှာ လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ရဖူးသည် ။ အခု မက်စ်ကို ဒီ တောင်ကုန်းဆီသို့ ပွေ့ချီလာကာ မြေပြင်ထက်မှာ ညင်သာစွာ လဲလျော

င်းစေလိုက်သည်။ ။ မက်စ်၏ ခေါင်းရင်းကနေ နူးတုပ်ထိုင်ကာ မက်စ်၏ မျက်နှာအနံ့တို့ ထိပ္ပတ်သပ်ရင်း တုန်ခိုက်သော အသံဖြင့် မဆုံးသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ရေရွတ်ပြောပြနေသည်။ ။

မက်စ်က စိုက်ငိုက်ပြုတ်ကျလာနေသည့် သူ့မျက်တောင်များကို ကြိုးစားပင့်တင်ကာ အယ်မာ့ကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှန်ကြည့်နေရှာသည်။ ။

အယ်မာ၏ ရှိုက်သံလွှမ်းသော ပုံပြင်ကို မက်စ် တကယ်ပဲ နားစွင့်နေခဲ့သလား။ ဒါမှ မဟုတ် ချွန်မြသော ဓားသွား သူ့လည်တိုင်ပေါ် လှီးဖြတ်လာမည့်အချိန်ကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သလား။ အယ်မာတွေးစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။ လုပ်စရာက တစ်ခုတည်း။ ညင်သာစွာ ဇီဝိန်ခြွေခြင်း။ မြက်ရိုင်းပင်တွေကြား ကြိုတင်ကြံစည်ချထားခဲ့သည့် ဓားကို လှုပ်လှုပ်ရွရွ စမ်းကာ အမိအရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။ အသက်ကို အောင့်ကာ ဓားသွားကို မက်စ် လည်ပင်းပေါ် တင်လိုက်ပြီ။

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ မက်စ် အသက်ထွက်သွားသည်။ ။

ကင်ဆာဝေဒနာရှင် မက်စ်၏ တောင်းဆိုချက်အရ ညင်သာစွာ ဇီဝိန်ခြွေခြင်း အမှုကို အယ်မာ လိုက်လျော လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ပြီးနောက် မက်စ်၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အနား ယှဉ်တွဲလဲလျောင်းကာ သူမကိုယ်သူမ အဆုံးစီရင် လိုက်လေမလား။ လူသား ကျွန်မက ပြဇာတ်ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် ချဲ့ကားတွေးနေစဉ်မှာ ရုပ်ရှင်ထဲက ဂျာမန်အမျိုးသမီးလေး အယ်မာက ကျွန်မအား လူသားဆန်စွာ လက်တွေ့ပြခဲ့သည်။ ။

အချိန်ခဏငယ်လေးသာ ပေါင်းဖက်ခဲ့ရသည့် ခင်ပွန်းသည် မက်စ်၏

ပုံရိပ်များကို မျှော်ငေးကြည့်ရာ နေရာတိုင်းမှာ ဝိသကြည်မြဲစွာ တမ်းတမြင်ယောင်ရင်း လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ဆက်လက် လုပ် ဆောင်လျက် တစ်ကိုယ်ရေ ရှင်သန်ကျန်ရစ်သည့် အယ်မာကို ကျွန်မ ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

မြင်သူ ကြေကွဲရသလို ကာယကံရှင် အယ့်မာ့ရင်ထဲ ပို၍ ထိခိုက်ကြေ ကွဲမှာ သေချာပါသည်။ ။ သို့သော် သူမ၏ ကြေကွဲမှုက ငြိမ်ဆိတ် ခမ်းနား လွန်းလှ၏။ ဘဝမှာ အခါအခွင့်ကြုံလျှင် ကျွန်မလည်း တစ်ကြိမ်လောက် ခမ်းနားလှပစွာ ကြေကွဲပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ။ ရင်ကွဲ အသည်းကြွေ အောင် ခံစားရသည့်အခါမျိုးမှာ သူရူးတစ်ယောက်လို ပရမ်းပတာ ရူးနှမ်းကြေကွဲမည့်အစား အဲဒီ ဂျာမန်အမျိုးသမီးလေး အယ်မာ့လို တည်ငြိမ်လှပ ခမ်းနားစွာ ကြေကွဲတတ်ဖို့ သိပ်လိုသည် ဟု ယုံကြည်လို က်၍ ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

Film - Emma's Bliss (German Romance Drama)

Cast - Jordis Triebel, Jurgen Vogel

Director - Sven Taddicken

Leonardo DiCaprio Kate Winslet

Revolutionary Road

"One of the Best Films of the Year"

—Roger Ebert, CHICAGO SUN-TIMES

တန်ပြန်လမ်းပေါ်က အမျိုးသမီး

အသက်တာမှာ နှစ်လိုပျော်ရွှင်ဖွယ် အိမ်ထောင်တစ်ခု မြဲမြံစွာ ထူထောင်ဖို့ ဘာက အရေးအကြီးဆုံးလဲ။ ငွေကြေးလား၊ အလုပ်လား၊ အချစ်လား။ ကျွန်မ၏ ဒုတိယမိခင်ကြီး (ယောက္ခမ) က ခရစ်ယာန်ပီပီ အရာရာကို ဘုရားသခင်လက်ထဲ အပ်ထားဖို့ ၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်တဲ့ စိတ်ရှိဖို့ သွန်သင်လေ့ရှိသည် ။ "ဇနီးမယားက ရောင့်ရဲတင်းတိမ်စိတ် မရှိလျှင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ငွေရှာချင်ဇောနှင့် လမ်းမှားရောက်တတ်သည် " တဲ့ ။

ပျော်ရွှင်ဖွယ် အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ဘဝလမ်းခုလတ်မှာ ပဲ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် "အေပရယ်လ်" ဆိုသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အကြောင်း ကျွန်မ ပြောပြချင်ပါသည် ။ ဘယ်သူမှ ပြုခြင်းမဟုတ်၊ သူမရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည် ။ ကံတရားက သူမအား တန်ပြန် စီရင်ချက် ချခဲ့တာပဲလား မဆိုနိုင်။

"အေပရယ်လ်" က ပြဇာတ်မင်းသမီး တစ်ဦး။ ပရိသတ်များ ရင်ထဲ လှိုက်ခါဆိုတက်အောင် ကပြနိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ပရိသတ်အများကြားမှာ ခင်ပွန်းသည် "ဖရန့်ခ်" အမြဲ ရှိသည် ။ ပြဇာတ်ပြီးသည့်အခါတိုင်း ပရိသတ်အပေါင်းက ဖရန့်ခ်ရှေ့မှာ ချီးမွမ်းခန့်ဖွင့်လေ့ ရှိသည် ။ "ခင်ဗျား ဇနီးက သိပ်တော်တာပဲ" ဟု တစ်ခွန်းပြောလေတိုင်း ဖရန့်ခ်က ပြုံးလျက်ခေါင်းညိတ်ရတတ်သည် ။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ မချီ။ အောင်မြင်သည့် ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင် မင်းသမီး တစ်ဦး၏

လင်ယောက်ျား ဖြစ်ရသည် ထက် သာမန် အိမ်ရှင်မတစ်ဦး၏ လင်
ယောက်ျားသာ ဖြစ်လိုက်ချင်စိတ်က သူ့ရင်မှာ မချိတ်ကဲ ပေါ်လာတတ်
သည် ။ သူ မဟုတ်သည့် ယောက်ျားတွေနှင့် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင် ကပြ
နေရသည့် မြင်ကွင်းကိုလည်း နောက်ထပ် မကြည့်လိုတော့။ သည် တ
စ်ခေါက် ပြဇာတ်က အပြန်မှာ သူတို့ နှစ်ဦး စကားများ ရသည် ။

ဖရန့်ခ်က ပြောသည် ။ "မင်းက အဲဒီပြဇာတ်အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ သူ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ မလုပ်စေချင်တော့ဘူး။ ငါ့ဘက်ကိုလည်း
နားလည်ပေးပါဦး" တဲ့ ။ အေပရယ်လ်က ဝါသနာ အနုပညာနှင့် ပတ်သ
က်လျှင် နည်းနည်းလေးမှ အပြောမခံ။ "ဒီစကား ဒီမှာ တင် ရပ်" တဲ့ ။ ဖ

ရနံခံက မရပ်။ သည် ကိစ္စ အပြီးအပြတ် ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်တော့မည်။ ကားကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်သည် ။ "မင်းကို အခါခါ ပြောပြီးပြီ၊ မင်းကို အနုပညာအလုပ် လုပ်ခွင့်ပြုလိုက်တာကိုက ငါ့အမှား၊ ဒါကြောင့် ခုလို မင်း လူသိများ တဲ့ သူ ဖြစ်နေတာ။" အေပရယ်လ် ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည် ။ ဖရန့်ခံက လိုက်ခေါ်သည် ။ စကားအခြေအတင်ပြောကြရင်း အနိုင်ရလိုစေဖြင့် တင်တင်စီးစီး ဆိုမိကြသည် ။ အေပရယ်လ်က ဖရန့်ခံကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောသည် ။ "ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေသလဲ၊ ရှင်ဟာ အလာကားလူ။ ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကလွဲပြီး ဘာမှ မသိတဲ့ လူ။ ရှင် အကြီးအကျယ် မှားနေပြီ" တဲ့ ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောမိတော့ ဖရန့်ခံလည်း ဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်ရပြီ။ "ငါ မမှားဘူး၊ မင်း ရှုံးနေတာ" ဟု အော်သည် ။ "ရှင်ကိုရှင် ယောက်ျားလို့ သတ်မှတ်သေးရဲ့ လား၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာလဲ သိရဲ့ လား" ဒီစကားကြောင့် ဒေါသအဆိပ်တက်ကာ ရိုက်နှက်ရန် ပြင်မိသည့် လက်ကို အသိစိတ်ဖြင့် လက်မတင်လေး ချွန်းအုပ်လိုက်နိုင်ပေမယ့် သည် လက်က ကားကိုယ်ထည်ကို အဆက်မပြတ် ထိုးသွင်းမိသည် ။ လက်တွေ နာကျင်တာထက် အသည်းမှာ ပိုလို့ နာကျင်တာပဲ ဖရန့်ခံ သိသည် ။

ယောက်ျားတွေမှာ လည်း မာနရှိသည် ကို ကျွန်မတို့ လက်ခံရမည်။ ဘဝအခြေအနေအရ ဖြစ်စေ၊ ဝါသနာအရ ဖြစ်စေ မိန်းမဖြစ်သူ အိမ်ပြင် ထွက်အလုပ်လုပ်၊ ငွေရှာလင့်ကစား သူတို့ သဘောကတော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံး တစ်ဦးတည်း ဦးစီးရှာဖွေကာ အစွမ်းအစ ပြချင်ပေလိမ့်မည်။ မိန်းမကို ကြွေရပ်လေး တစ်ရပ်လို လှလှကြွကြွကလေး အ

မြ နေစေချင်ပေလိမ့်မည်။ မိသားစုကို အမြင့်ဆုံးမှာ ပြည့်စုံစွာ ထားချင်ပေလိမ့်မည်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အဲသည် စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ အသိအမှတ်ပြု၊ တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ လိုသည် ။ အေပရယ်လ်က ဖရန့်ခ်ရဲ့ ယောက်ျားမာနကို အသိအမှတ် မပြုခဲ့ဘူးလား။ တန်ဖိုး မထားတတ်ခဲ့ဘူးလား။ ပိုဆိုးတာက "ရှင်ဟာ အလကားလူ" ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။ အေပရယ်လ် ပါးစပ်ကို ကျွန်မ ပြေးပိတ်ထားလိုက်ချင်မိသည် ။ ဆက်မပြောနဲ့ တော့ အေပရယ်လ်။ ယောက်ျားတွေက (တကယ်ပဲ အလကားလူ ဖြစ်စေဦးတော့) သူတို့ ကို အလကားလူလို့ အပြောခံရရင် သိပ်ကို နာကျင်တတ်တာလို့ သတိပေးချင်ပေမဲ့ မမီတော့။ လင်ယောက်ျားကို နာကျင်ခံခက်ဖွယ် စကားလုံးတွေနဲ့ အေပရယ်လ်က အဆက်မပြတ် အော်ဟစ် ပစ်ပေါက်ခဲ့တော့ ခက်ရပါပြီ။

တကယ်တော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိကြတာပါ။ အေပရယ်လ်က ဖရန့်ခ်ကို သိပ်မြတ်နိုးပါသည် ။ ညက စကားများ ခဲ့ပြီး နံနက်လင်းတော့ ဖရန့်ခ်က အလုပ်ကို စောစော ထွက်သွားခဲ့သည် ။ ဖရန့်ခ် အိပ်သွားခဲ့သည့် ဧည့်ခန်း ဆက်တီခုံပေါ်က အရှုပ်အပွေတွေကို သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းရင်း တွေတွေလေး ရပ်ကာ ဖရန့်ခ်ကိုသာ သတိရနေသည် ။ အမှိုက်ပုံးကြီးကို မနိုင်မနင်း တယဉ်တိုက်ဆွဲလာ၊ အိမ်ရှေ့ထွက် အမှိုက်ကား ရပ်စောင့်ရင်း သည် အိမ်လေးဆီရောက်ခဲ့ပုံ ဘဝအစကို ပြန်မြင်ယောင်သည် ။ အိမ်လိုက်ပြသူ မိန်းမက "ရီဗော်လရှင်နရီ ဆိုတဲ့ ဟောဒီ လမ်းထဲမှာ တော့ အခုကျွန်မပြမယ့် အိမ်က အလှဆုံးအိမ်လေးပဲ" တဲ့ ။ လှသော အိမ်လေးထဲမှာ လှသော ဘဝသာ တည်ဆောက်လိုပါသည် ။

ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် တစ်နေ့ကုန် ဖရန့်ခ်ကိုပဲ သတိရ မြင်ယောင်သည် ။
မရည်ရွယ်ဘဲ သစ်သားတူလေးထဲက ဓာတ်ပုံဟောင်းတွေ
ထုတ်ကြည့်မိပြန်သည် ။ သားအဖ နှစ်ယောက်တွဲ ဓာတ်ပုံထဲက ချာတိ
တ်လေးကို ညွှန်ကာ "အဲဒါ ရှင်လား" ဟု မေးခဲ့ဖူးသည့် အတိတ်ကာလ
ကို ပြန်မြင်ယောင်သည် ။ အဲသည် မှာ ဖရန့်ခ် ပြောဖူးသည့် စကားတစ်
ခွန်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည် ။ "ပဲရစ်စ်ကို ပြန်သွားနေချင်လိုက်
တာ။ အဲဒီက လူတွေက ဒီက လူတွေနဲ့ မတူဘူး။ အဲဒါကို ခံစားကြည့်ချင်
လိုက်တာ၊ အခွင့်အရေးရရင် ပြန်နေဖို့ စဉ်းစားထားတယ်" တဲ့ ။ ဟုတ်ပြီ
။ ဖရန့်ခ်ရဲ့ စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးရမည်။ ဖရန့်ခ်ကို အေ
ပရယ်လ် ချစ်သည် ကိုး။

မိန်းမနှင့် ယောက်ျားတို့ ၏ သဘာဝကို ကျွန်မ နှိုင်းချင့်နေမိသည် ။
ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးရဲ့ အိမ်ထောင်အစပိုင်း ကာလတွေကို သတိရသွားသည်
။ အေပရယ်လ်နှင့် ဖရန့်ခ်တို့လိုပဲ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး စကားများ ဖူးသည် ။
ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည် က စိတ်ဆိုးကာ ရှူးရှူးရှားရှား ပုံစံနှင့် အပြင်ထွ
က်သွားသည် ။ တစ်နေ့ကုန်။ ကျွန်မက အေပရယ်လ်လိုပဲ အိမ်ထဲမှာ လု
ပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရင်း ဘာကိုလုပ်လုပ်။ ဘာကိုတွေးတွေး သူ့ကိုသာ
သတိတွေရရင်း သူ ပြန်လာချိန်ကို စောင့်မျှော်ခဲ့ရဖူးသည် ။ သူက ပြန်
လာချိန်မှာ အရက်တွေ သောက်လာခဲ့ပါသည် ။ ဖရန့်ခ်ကတော့

အေပရယ်လ်ဆီ အရက်သောက်ပြီး ပြန်မလာခဲ့။ ဘဝအမှား တစ်ခုကို အရက်ပုလင်း ဖွင့်ဖောက်သောက်သလို မော့သောက်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည် ။

ညမိုးချုပ် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့် ဖရန့်ခ်ကို အေပရယ်လ်က ပြုံး၍ င်စွာ ကြိုဆိုရင်း "ကျွန်မ မှားသွားတယ်" ဟု တောင်းပန်သည် ။ "တစ်နေ့လုံး မောင့်ကို သတိရနေတာ။ ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်ပါတယ်" တဲ့ ။ ဖရန့်ခ်ရဲ့ မွေးနေ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တဲ့ အေပရယ်လ်က ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မွေးနေ့ပွဲလေး ရုတ်တရက် အံ့ဩဖွယ် လုပ်ပေးတော့ ဖရန့်ခ် ကြေကွဲရတော့သည် ။ သူ စိတ်ထွေပြားကာ သူ့အလုပ်က ဝန်ထမ်းမလေး "မောရင်း" နှင့် နာရီပိုင်း ပျော်မိတာ မှားချေပြီ။ နောင်တကြီး

စွာ ရသွားသည် ။ အေပရယ်လ် မသိ။ ဧပရယ်လ်က သူ့စိတ်ကူးကို ကြည့်နူးစွာ ပြောပြလိုက်သည် ။

"ပဲရစ်စ်ကို သွားမယ်" တဲ့ ။ "နောက် ခြောက်လလောက် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ကျွန်မ စုထားတာရှိတယ်" တဲ့ ။ "အဲဒီမှာ အလုပ်ရှာရဦးမှာ " ဖရန့်ခ်က တွေးတွေးဆဆ ပြောသည် ။ ဖရန့်ခ်အနေဖြင့် လက်ရှိ ဝန်ထမ်းအလုပ်ကို ပဲရစ်စ်မှာ ဆက်လုပ်လည်း ဝင်ငွေမဖြစ်စလောက်လေးနှင့် မထူးဟု ယူဆကာ "မောင် ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မ လုပ်မယ်" ဟု အေပရယ်လ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည် ။ သည် စကားက သူ့ကို အဝေးကြီးကို လွှင့်စဉ်သွားအောင် ခါထုတ်လိုက်သလို ဖရန့်ခ် ခံစားလိုက်ရသည် ။ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဇနီးသည် ကို ကြည့်ကာ ဖရန့်ခ် အံ့အားသင့်သွားသည် ။ ခြေလက်အကောင်း၊ သန်သန်စွမ်းစွမ်း ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် လင်ယောက်ျား တစ်ဦးကို ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုပါဘူးဆိုသည့် စကားက ဘာသဘောနည်း။ မိန်းမလုပ်စာ ထိုင်စားရန် ဖရန့်ခ် တစ်သက်လုံး စိတ်မကူးခဲ့။ သည် စကားက သူ့ကို နှိမ့်ချလိုက်သလို ခံစားရကာ သွေးကြောအနှံ့ မာနတွေ ရုန်းကြွလာသည် ။ "ဒါဆို ငါက ကလေးတွေအတွက် တာဝန်မဲ့သူ ဖြစ်သွားတော့မပေါ့" ဖရန့်ခ်က မကျေမချမ်းပြောသည် ။ နောက်ဆုံးတော့ "ကောင်းပါပြီ" လို့ ဖရန့်ခ်က လက်ခံရတော့သည် ။ အေပရယ်လ် ပျော်သွားသည် ။ သို့သော် သူ့မှာ တတိယမြောက်ကိုယ်ဝန်က ၁၀ ပတ်ရှိနေပြီကို မျှော်လင့်မထားဘဲ သိလိုက်ရတော့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားသည် ။ ၁၂ ပတ် မပြည့်ခင်မှာ ခရီးသွားလျှင် ပြဿနာမရှိဟု ဆရာဝန်က ဆို၍ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ ပဲ ပဲရစ်စ် သွားမည်၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းမည်ဟု အေပရယ်လ်က စီစဉ်သည် ။ ဖရန့်ခ်က ပဲရစ်ကို မသွားလိုတော့။ ဥရောပမှာ ကလေးမွေးဖွားစရိတ်က များ ပြား

လိမ့်မည်။ သူက အလုပ်မရှိတော့ မခက်လား။ သည် မှာ ပဲ အေပရယ်လ် ကို ပျော်အောင် ထားပါမည်ဟု ကတိပြုသည် ။ ဖရန့်ခ်ရဲ့ ဖခင်က သာမန် အရောင်းကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲခဲ့သည် ။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်လောက်သာ မြို့ကိုတက်ပြီး နေ့လယ်စာ စားနိုင်ခဲ့သည် ကိုက ထူးခြားတဲ့ ဘဝလို့ ပဲ ဆိုရတော့မည်။ ဖရန့်ခ် အခု အသက်သုံးဆယ်ရှိပြီ ။ သူ့အဖေလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ မဖြတ်သန်းချင်။ မီးရထားစီးကာ အ လုပ်သွား၊ ရုံးခန်းထဲမှာ တစ်နေ့ ဆယ်နာရီထိုင်၊ လစာနည်းနည်းနှင့် လက်ရှိ အလုပ်ကို မလုပ်လိုတော့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အကျိုးအမြတ်များ သည့် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းသည် ။ တွေဝေနေသည့် ဖရန့်ခ်ကို ထိုလူက စကားတစ်ခွန်းဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်သည် ။ "အခွင့်အရေးကောင်း ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ နှစ်ခါမလာဘူး" တဲ့ ။ ဖရန့်ခ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

သည် ကြားထဲ အေပရယ်လ်က စိတ်ရှူးထသည် ။ ကလေးဖျက်ချရန် ပစ္စည်းတစ်ခု အေပရယ်လ် လျှို့ဝှက် သိမ်းဆည်းထားသည် ကို အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ ဖရန့်ခ် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်ပေါက်ကွဲတော့သည် ။ "ကလေးတွေကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်" လို့ ပဲ အေပရယ်လ် ဆိုနိုင်သည် ။ "သေချာလို့ လား" ဖရန့်ခ်က ခနဲ့ သည် ။ "သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်အတွက် ဒီလို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးကွ" ဖရန့်ခ်က ခိုင်မာစွာ စွပ်စွဲလိုက်သည် ။

ဖရန့်ခ် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သလို ကျွန်မလည်း အေပရယ်လ် ကို ကြည့်ကာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည် ။ ဖရန့်ခ် ပြောသလို အေပ

ရယ်လ်က သာမန် မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်တာတော့ သေချာသည် ။
လင်ယောက်ျားကို ဒုက္ခအပူမပေးလိုတဲ့ မိန်းမမျိုး။ သုခတွေသာ ဝေမျှမ
ည်၊ ဒုက္ခဆိုလျှင် တစ်ဦးတည်း ခါးစည်းခံမည့် မိန်းမ။ ကြည့်လေ၊ ဖရန့်ခ်
က ပဲရစ်စ်မှာ နေချင်တယ် ပြောဖူးတာနဲ့ ပဲ ဥရောပကို မရောက်အရောက်
သွားကာ နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သတဲ့ ။ ခင်ပွန်းသည် ဆန္ဒကို ဖြစ်အောင်
ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည့် ဇောက နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ။ သည် ကိုယ်
ဝန်ကို ငဲ့ကာ ပဲရစ်စ်ကို မသွားနိုင်မှာ စိုးတာနဲ့ ပဲ မကြံကောင်းမစည်ရာ
တွေ ကြံစည်တော့ မလို့ လား။ ဖရန့်ခ် တစ်ယောက် သူမအတွက် တတိ
ယမြောက် ကလေးအတွက်နဲ့ အလုပ်သစ်ရှာ၊ ငွေနောက်လိုက်မည်ကို
အပရယ်လ် မလိုလားမှန်း ကျွန်မ စာနာမိသည် ။ လိုအပ်တာတွေ မဖြ
ည့်ဆည်းနိုင်တော့တာနဲ့ ပဲ ရှိနေတဲ့ အရာကို အပိုလို့ ယူဆကာ ဖယ်ရှား
ပစ်တော့မည်လား။ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ကလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အပရယ်
လ် ကြံစည်နေတာပါလိမ့်။ သူမ အပေါ် စာနာနားလည်ပေးနေတဲ့ ကြား
ကပဲ နားလည်ရခက်အောင် အပရယ်လ်က ကျွန်မကို လှည့်စားသွားရ
က်သည် ။ ကပွဲခန်းမကအပြန် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို
မြင်လိုက်ရချိန်မှာ အပရယ်လ်ကို သနားကရုဏာ သက်ရမလား၊ ပြစ်
တင်ရှုတ်ချရမလား၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မသဲကွဲတော့ပါ။

ထိုညက အိမ်နီးချင်းစုံတွဲ "မေလီ"၊ "ရှဲဗွံ" တို့ နှင့်အတူ အပရယ်လ်
နှင့် ဖရန့်ခ်တို့ ကပွဲခန်းမထဲ ရောက်နေသည် ။ ပဲရစ်စ်ကို မသွားဖြစ်လို့
အိမ်နီးချင်းစုံတွဲက ပျော်နေပေမယ့် အပရယ်လ်က မပျော်နိုင်။ မေလီ
က အမူးရောသည့် အပျော်စိတ်ဖြင့် ဖရန့်ခ်နှင့်တွဲကနေတုန်း မူးဝေအန်

တော့ အေပရယ်လ်က ဖရန့်ခ်ကို မေလီအား အိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ ပြောသည် ။ ဖရန့်ခ် မေလီကို ပြန်ပို့နေစဉ် အေပရယ်လ်က အိမ်နီးချင်း အမျိုးသား ရဲ့ပုံကို တွဲကဖို့ ထွေထွေရီရီ စခေါ်လိုက်သည် ။ ဖရန့်ခ်က "ကကြရအောင်" လို့ ပြောစဉ်က "နောက်မှ ပေါ့" လို့ ငြင်းခဲ့တဲ့ အေပရယ်လ်က ခုတော့ ရဲ့ပုံနှင့် တွဲလို့ ကရုံမက ဆိတ်ကွယ်ရာသို့ သွားမိတော့သည် ။ နံနက်လင်းတော့ သူမဟုတ်သလိုပဲ မီးဖိုခန်းထဲမှာ နံနက်စာ ပြင်ဆင်နေသည့် အေပရယ်လ်ကို တွေ့ရသည် ။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ဖရန့်ခ်က မောရင်းနှင့် အပျော်လိုက်မိသည် ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံသည် ။ "အလုပ်ကိစ္စ မပြေလည်မှုတွေကြောင့် ယောက်ျားတွေ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောလို့ ပဲ ကိုယ် ထင်ပါတယ်" တဲ့ ။ "အဲဒါတွေ အခုလုံးဝ ပြီးသွားပါပြီ" တဲ့ ။ "ဘာလို့ ကျွန်မကို လာပြောနေတာလဲ" "မနာလို ဖြစ်စေချင်လို့ လား" "နှစ်ဆတိုးပြီး ရှင့်ကို ချစ်စေချင်လို့ လား" အေပရယ်လ်က တရစပ် မေးသည် ။

ဖရန့်ခ်က "ဖေးဖေးမမ နေကြရအောင်ပါကွာ" ပြောနေသည့်ကြားက အေပရယ်လ်က "ကျွန်မ အနားမကပ်နဲ့ ၊ ထိတာနဲ့ အော်လိုက်မယ်" တဲ့ ။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ရုံရှိသေး။ အာခေါင်ကွဲမတတ် စူးစူးဝါးဝါး အေပရယ်လ် အော်သည် ။ ဖရန့်ခ်က ခုံတွေကို ကိုင်ပေါက်သောင်းကျန်းသည် ။ အေပရယ်လ် အိမ်ထဲက ထွက်ပြေးသွားသည် ။ အပြေးလိုက်ပေမယ့် အေပရယ်လ်က လက်မခံ။ စွတ်ရွတ်ပြေးသည် ။ "စဉ်းစားဖို့ လိုနေပြီ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ"တဲ့ ။ ခေါင်းမာလွန်းလှသည့် အေပရယ်လ်ကို ဖရန့်ခ် လက်လျှော့ကာ ပြန်လာရသည် ။ မိုးချုပ်ညနက်ထိ အရက်မူးအောင် သောက်နေမိသည့်ကြားက ပြတင်းတံခါးသံတိုင်တွေ ကြားကနေ အေပရယ်လ် လာနိုးနိုး ချောင်းချောင်းကြည့်ကာ မျှော်ရသည် ။ အိမ်နားသို့ ပြန်လာသော်လည်း အေပရယ်လ် အိမ်ထဲ ဝင်မလာခဲ့ပါ။ နံနက်လင်းတော့ ထုံးစံအတိုင်း မီးဖိုခန်းထဲမှ

နံနက်စာပြင်ဆင်လျက် အေပရယ်လ်က သူ မဟုတ်သလို။ ဖရန့်ခ်ပုံစံက တစ်ညလုံး မူးထွေအိပ်ခဲ့လို့ ညဉ့်သိုးသိုး ဖြစ်နေပေမယ့် အလုပ်သစ်စဝင်ဖို့ စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်စားထားသည် ။ အေပရယ်လ်က

"ကြက်ဥ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ" တဲ့ ။ ဖရန့်ခ်က နူးညံ့စွာ ပြုံးပြီး "မသိဘူး၊ ကြိုက်သလိုပဲ လုပ်ပါ" တဲ့ ။ နံနက်စာ အတူစားရင်း "ရှင့်ရဲ့ အလုပ်သစ်အကြောင်း မပြောရသေးဘူး" လို့ မေးပြောပြောသည် ။ တစ်ရှူးစပေါ်မှာ ပုံဆွဲပြရင်း အလုပ်သစ်အကြောင်း စိတ်တက်ကြွစွာ ရှင်းပြနေသည့် ဖရန့်ခ်ကို အေပရယ်လ်က ကြည်နူးချစ်မက်စွာ ကြည့်နေသည် ။ "သိပ်ကောင်းတဲ့ နံနက်စာပဲ" လို့ ဖရန့်ခ်က ချီးမွမ်းသည် ။ "ကိုယ့်ကို မုန်းသေးလား" တဲ့ ။ မနေ့က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အေပရယ်လ်က သူ့ကို မုန်းတယ်၊ မချစ်တော့ဘူး ပြောခဲ့သည် ကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ပါ စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်ခဲ့မိတာ။ အေပရယ်လ်က ခေါင်းယမ်းသည် ။ "မမုန်းပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ..." တဲ့ ။ အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ဖရန့်ခ်က လက်လှမ်းပြသည် ။ အေပရယ်လ်ကလည်း လက်ပြန်ပြသည် ။ ဖြည်းလေးစွာ၊ ပြီးတော့ မျက်နှာက အငိုတစ်ဝက်ကယ်နှင့်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးလှစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးထားပြီးပုံရသည့် အေးစက်ရီဝေ မျက်လုံးတွေ...။

ဖရန့်ခ်က ဇနီးသည် ကို ချစ်သည် ။ စိတ်တွေ တိမ်းပွေကာ အပြစ်လုပ်မိတာကိုလည်း အရိုးခံစိတ်ဖြင့် ဝန်ခံတတ်သည် ။ ဒေါသထွက်ပေမယ့် ပြေလွယ်တတ်သည် ။ အငြိုးမထားတတ်။ "ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်" "အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ပါ"၊ "ကားပေါ် ပြန်တက်ပါ" "ဖေဖေးမမ နေရအောင်ပါ

" "တို့ ပြေငြိမ်းကြရအောင်" အဲသည် လို ပြောပြောကြောင်း ချော့မော့ တတ်တဲ့ ပျော့ပျောင်းသည့် ယောက်ျား ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကို ဦးစီး ဦးဆောင် ပြုချင်သည့်စိတ် အပြည့်ရှိသည်။ အခြေအနေအရ ဝင်ငွေများ များ မရှာနိုင်တာကတော့ တစ်ကဏ္ဍပေါ့။ ဖရန့်ခ်လို ယောက်ျားမျိုး တကယ့်ဘဝမှာ အတော်များများ ရှိနိုင်ပါသည်။

အေပရယ်လ်လို မိန်းမမျိုးရော ရှိပါသလား။ အေပရယ်လ်က ခင်ပွန်းသည် ကို ချစ်သလို ဆန္ဒမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်စိတ် ရှိသည်။ ငွေရှာနိုင်သည့် မိန်းမ တချို့တွေလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဂိုက်မဖမ်း၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ အောက်ခြေသိမ်း ကျိုးလုပ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ပွန်းသည် အပေါ် အပြစ်လုပ်မိထားတာကိုတော့ ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းမရှိဘဲ ဖုံးကွယ် ထားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး မကြိုသင့် မကြိုအပ်သည့် ကိစ္စကိုပါ အေပရယ်လ်က ရူးမိုက်စွာ ကြံစည်ခဲ့သည်။ အေပရယ်လ်ရဲ့ ဆိုးဝါးလှတဲ့ အနာဂတ်ကို မမြင်ချင်ဘဲ ကျွန်မ မြင်လိုက်ရသည်။

ရီဗောလုရှင်းနရီလမ်းထဲကနေ အရေးပေါ် သူနာတင်ကား ဆူညံစွာ ဖြတ်ပြေးသွားသည် ကို မေလီနှင့်တကွ အိမ်နီးချင်းများ တအံ့တဩ မြင် လိုက်ရသည်။ ရှဲပုံက ဆေးရုံကို အပြေးလိုက်သွားသည့်အခါ ဆောက်တည်ရာမရ တုန်လှုပ်ငိုကြွေးနေသည့် ဖရန့်ခ်ကို မြင်သည်။ "အေပရယ်လ် သွေးတွေ သွန်လို့ အဲဒါကို သူ့ဘာသာသူလုပ်တာ၊ သူ့ဘာသာလုပ်တာ...သူ့ဘာသာ..." သူ့ရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်နေသည့် ဖရန့်ခ်။ ရှဲပုံ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ ကော်ဖီသွားယူပေးမယ် ဆိုကာ ဖရန့်ခ်အနားက ရှောင်ထွက်လာရသည်။ အေပရယ်လ် ခုလိုဖြစ်ရတာ သူ့ပယောဂမကင်းဟု တွေးကာဖရန့်ခ် ကြေကွဲသလို ထပ်မျှကြေကွဲရသည်။

ကော်ဖီနှစ်ခွက် ယူလာချိန်မှာ အရေးပေါ် အခန်းထဲကနေ ခွေယိုင်ချည်နဲ့
စွာ ထွက်လာသည့် ဖရန့်ခ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

အဲသည် နောက်တော့ ရီဗော်လူးရှင်းနရီ လမ်းမပေါ်က လှသော အိမ်
လေးတစ်လုံးနှင့် အဲဒီအိမ်လေးမှာ နေခဲ့သည့် စုံတွဲတစ်တွဲ၏ မလှသော
ဘဝ ဇာတ်ထုပ်ကို အိမ်နီးချင်းများ ကြေကွဲစွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ ။

ဖရန့်ခ်က ဝန်ထမ်းမလေးနှင့် ဇာတ်ရှုပ်မိသည် ကို ပွင့်လင်းရိုးဖြောင့်
စွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပေမဲ့ အေပရယ်လ်ကတော့ အိမ်နီးချင်း "ရှဲ့ပ်" နှင့် တစ်
ခါမှောက်မှားမိသည် ကို ဘာကြောင့် ဖရန့်ခ်ကို ဝန်မခံခဲ့တာပါလိမ့်။
တော်တော်ခေါင်းမာသည့် အမျိုးသမီး။ သည် ခေါင်းမာတဲ့ စိတ်ကပဲ သူ
မကို တန်ပြန်ဒုက္ခပြန်ရောက်စေခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ သူမသာ ပျော့ပျောင်း
သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ယခုလို အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရမည် မဟုတ်။ အိမ်
ထောင်အတွင်း ပြဿနာတစ်ခုကြုံလျှင် ခေါင်းမာခြင်း မရှိဘဲ ပျော့ပျော့
င်းစွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းဖို့ အေပရယ်လ်က ဘဝတစ်ခုလုံး အဆုံးခံကာ
ကျွန်မကို မြင်အောင်လုပ်ပြခဲ့သည်။ ။ ဇာခန်းဆီတစ်စ လှုပ်ခနဲ လှုပ်ပြသ
လို တကယ့်ကို ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေး။ ဒါပေမဲ့ အေပရယ်လ်ရဲ့ အဖြစ်
သနစ်က ကျွန်မ နှလုံးသားထဲ ဒိုးယိုပေါက် ထွင်းဖောက်ကာ အနက်ရှိုင်း
ဆုံးထိ ရောက်သွားသည်။ ။

ကံတရား၏ တန်ပြန်စီရင်မှုကို ခံလိုက်ရသည့် အေပရယ်လ် အဖြစ်
ကို တွေးဆဆင်ခြင်လျက် လက်တွေ့ဘဝမှာ ယောက်ျား ဦးဆောင်သည်
ဖြစ်စေ၊ မိန်းမ ဦးဆောင်သည် ဖြစ်စေ ပျော်ရွှင်နှစ်လိုဖွယ် အိမ်ထောင်
ကိုယ်စီ ထူထောင်ဖို့ ကျွန်မတို့ ကြိုးစားကြရမည်။

- Movie - Revolutionary Road
 (British-American Drama)
- Cast - Leonardo Dicaprio, Kate Winslet
- Director - Sam Mendes
- Novel - Richard Yates
